

δαφνοκούκκι τό, "Ηπ. Κρήτ. (Σητ.) — Λεξ. Δημητρ. δαφνουκούκκι Εὐβ. (Αἰδηψ.) δαφνουκούκκι Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) δαφνουκούτσι Κάρπ. δαφνοκούκκο "Αθ. "Ηπ. (Ξηροβούν. Πλατανοῦς.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. δαφνοκούκκο Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Τήλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ κουκκί. Πβ. τὸ παρὰ Δουκ. δαφνόκουκκα.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης ἐνθ' ἄν.: Πὸ τὰ δαφνοκούκκα κάμουν δὸ δαφνόλαο Κῶς. Θέ μου, κι ἄς ἦκανα ἕναν παιδὶ κι ἄς ἦτονε ἕνα δαφνοκούκκι! (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. (Σητ.) "Ἐπεσε τὸ δαφνοκούκκι καὶ γίνηκε μιὰ δαφνιά χρυσῇ (ἐκ παραμυθ.) "Ηπ. Συνών. δαφνοκούκκίδα, δαφνοκούκουδο, δαφνοκούκκουτσο, δαφνόμηλο.

δαφνοκουκκιά ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὖς. δαφνοκούκκι.

Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀλλὰ ἦτονα μιὰ βασιλοπούλα πεντάμορφη, ποὺ ἔβγαине ἀπὸ μιὰ δαφνοκουκκιά κ' ἔβανε τὸ δάχτυλό τση κ' ἐφαρμάκιζε τὸ φαῖ (ἐκ παραμυθ.) || Ἄσμ. Φιλημένη, τσιμπημένη, | σὲ δαφνοκουκκιά δὲ μπαίνει.

δαφνοκουκκίδα ἡ, ἐνιαχ. δαφνοκουκκίδα Λευκ.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ κουκκίδα.

Δαφνοκούκκι, τὸ ὅπ. βλ.: "Ἐξ' μάτια σὰ δαφνοκουκκίδες Λευκ.

δαφνοκούκκουδο τό, Ζάκ. Κρήτ. (Μύρθ. Νεάπ.)

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ κουκκουδο.

Δαφνοκούκκι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τὸ δαφνοκούκκουδὸ φαγα, τῇ δάφνης τῇ ρακῇ πια κι ἀπ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου ξεχωριστὴ τὴν εἶχα Κρήτ. (Νεάπ.)

δαφνοκουκκουτσάκι τό, Κρήτ. (Περίβ.)

Ἵποκορ. τοῦ δαφνοκούκκουτσο, τὸ ὅπ. βλ.

Μικρὸ δαφνοκούκκι: "Ἦλιε μου, δῶσε μου ἕνα παιδάκι, ἃς εἶναι καὶ δαφνοκουκκουτσάκι! (ἐκ παραμυθ.)

δαφνοκουκκουτσια ἡ, Κρήτ. (Περίβ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. δαφνοκούκκουτσο.

Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἐκεῖ λοιπὸν ἐφύτρωσε μιὰ δαφνοκουκκουτσια καὶ μέσα 'ς τὴ δαφνοκουκκουτσια ἦτανε μιὰ ὠραία κοπέλα (ἐκ παραμυθ.)

δαφνοκούκκουτσο τό, "Αθ. "Ανδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πόντ. (Ἄμισ.) Σίφν. Σῦρ. Χίος — Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 10 — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 445 Δημητρ. δαφνουκούκ'τσου "Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) δαφνοκούρκουτσο Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ κουκκουτσί. Ὁ τύπ. δαφνοκούκκουτσον καὶ εἰς Σομ. Ὁ τύπ. δαφνοκούρκουτσο δι' ἀνάπτυξιν ρ μεταξὺ ὁμοήχων συλλαβῶν, βλ. Φ. Κουκουλ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), Λεξικογρ. Ἀρχ., 86.

Δαφνοκούκκι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Θέ μου, νό μου ἕνα παιδάκι κι ἃς εἶναι καὶ δαφνοκούρκουτσο! Πελοπν. (Μανιάκ.) "Ἦτανε μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ παρκαλοῦσε τὸ θεὸ νὰ τὴν δώσῃ ἕνα παιδὶ κι ἃς εἶναι μικρὸ σὰν τὸ δαφνοκούκκουτσο (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Σηλυβρ.)

δαφνόλαδο τό, "Ανδρ. Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ.) Πόντ. (Ἄμισ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. δαφνόλαδον Πόντ. δαφνόλαδον Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σταυρ.) Προπ. (Πέραμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) δαφνόλαο Κῶς κ.ά. δαφινόλαδο Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ λάδι. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

"Ἐλαιον λαμβανόμενον ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν καρπῶν τῆς Δάφνης τῆς εὐγενοῦς, χρησιμοποιοῦμενον συνήθως ἐν τῇ φαρμακευτικῇ ἐνθ' ἄν.: "Ἀμα ποιοῦν δὰ μωρὰ τὴν τζοιλ-λιάν δως, τρίβουν δα δαφνόλαον τζαὶ περνᾷ τως Κῶς. Τοῦ δαφνόλαδου κάψ' γιὰ τὰ μαλλιά Μακεδ. (Σταυρ.) Καραμπάσι καὶ δαφνόλαδο! (συνήθης κραυγὴ τῶν πωλούντων αὐτὸ) Κρήτ.

δαφνολούλουδο τό, Σ. Σκίπ., Τρόπαια, 72, Ἀπολλ. ἄσμ., 14 δαφνολούλ'δον Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ λουλούδι.

Τὸ ἄνθος τῆς πικροδάφνης ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Δαφνολούλουδα κάπου θ' ἀνθίζουνε ἐκεῖ γύρω, νὰ κόψουμε πάλι, τὴν ἀπέθαντη, φίλε, τοῦ Ἀπόλλωνα νὰ στολίσουμε ἐξαίσια τὴ λύρα Σ. Σκίπ., Τρόπαια, ἐνθ' ἄν.

δαφνόλυρα ἡ, Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ λύρα.

Εἶδος αὐλοῦ ἐκ ξύλου πικροδάφνης.

δαφνόμαζα ἡ, "Ηπ. Κεφαλλ. δαφνόμαζες οἱ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ μάζα.

Συστὰς πικροδαφνῶν ἐνθ' ἄν.

δαφνομέρσινα τά, Γ. Βλαχογιάν., Γῦροι ἀνέμ., 54.

Ἐκ τοῦ πληθ. τῶν οὖς. δάφνη καὶ μυρσίνη ἀναλογικῶς πρὸς τὸ δαφνόκλαδα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δαφνόκλαδο.

Κλάδοι δάφνης καὶ μυρσίνης ὁμοῦ: Τὰ παιδιὰ φωνάζανε μὲ δαφνομέρσινα καὶ ἀμπελουριά θὰ στολιστοῦμε.

δαφνόμηλο τό, Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 218.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ μῆλο.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, ἡ δαφνίς. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Ἡσύχ. «μῆλον' πᾶς καρπός».

δαφνόμουργος ἐπίθ. Κάρπ. γαφνόμουργος Κάρπ. γαφνόμουργος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖς. δάφνη καὶ τοῦ ἐπιθ. μοῦργος.

Ἐπὶ αἰγοπροβάτων κυρίως, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ τριχώματος λωρίδας ἢ στίγματα δαφνόχροα.

δαφνόμυρτα τά, Γ. Βλαχογιάν., Μεγάλ. Χρόν., 114.

Ἐκ τοῦ πληθ. τῶν οὖς. δάφνη καὶ μύρτο.

Κλάδοι δάφνης καὶ μυρσίνης: Στρῶσαν τὸ τραπέζι, ὅλο δαφνόμυρτα.

δαφνόμυρτος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαφνόμυρτος Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὖς. δάφνη καὶ μύρτο.

Δαφνόμοῦργος, τὸ ὅπ. βλ.: Πρόβατο γαφνόμυρτο.